

ת"פ 56325/02/17 - מדינת ישראל נגד אור - גז צובר בע"מ, יוסי חסין

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 56325-02-17 מדינת ישראל נ' אור - גז צובר בע"מ ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני מאשימה נגד נאשמים
כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עאדל עלי
1. אור - גז צובר בע"מ
2. יוסי חסין ע"י ב"כ עוה"ד ניר גורן

החלטה

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של התקנת מתקן גז שלא לצריכה עצמית בלא קבלת היתר מאת המאשימה.

הגם שהנאשמים הודו בתשובתם לכתב האישום בחלק מן הטענות העובדתיות, הנאשמים כפרו בביצוע העבירה.

2. בדיון מיום 6.6.17, עתר הסנגור לזכות את הנאשמים מאחר ולשיטתו עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה.

לטענת הסנגור, סעיף 4 לחוק הגז, עליו מושתת כתב האישום מחריג מתחולתו מתקן גז פחממני מעובה לצריכה עצמית, בנפח עד 20 טון, שנמצא באזור תעשייה או חקלאות.

במקרה אשר בפני אין מחלוקת כי מדובר במתקן גז שקיבולו המרבי אינו עולה על 20 טונות ועל פי סעיף 3 לכתב האישום נמצא בשטח חקלאי.

3. לטענת המאשימה, כל מתקן אשר נועד לשמש את ספק הגז לצרכי מסחר בגז הוא מתקן שלא לצריכה עצמית, המחויב בהיתר, יהא גודלו וקיבולו אשר יהא.

המאשימה מוסיפה כי הטענה, כי מדובר במתקן גז לצריכה עצמית טעונה הוכחה בראיות. בפרט, הטענה, כי מתקן הגז נועד לצריכה עצמית עשויה לעמוד לצרכן גז אך לא לספק גז מורשה, אלא בנסיבות חריגות בהם יוכיח ספק הגז, כי המתקן משמש לצריכה עצמית שאיננה קשורה בעיסוקו כספק גז. המאשימה מפנה לדברי ההסבר ולפר' הכנסת ערב חקיקת החוק מהם נלמדת כוונת המחוקק.

4. לתשובת המאשימה צורפו נספחים- האחד- פר' מס' 53 של ישיבת ועדת הכלכלה של הכנסת; השני- חקירת הנאשם באגף פיקוח ובטיחות של משרד האנרגיה והמים. אציין כי בטרם הספקתי לעיין במצורפים האמורים עיינתי בדרישת הסנגור להוציאם מן התיק.

הסנגור בתשובתו טוען לחומרת צירופן של ראיות על ידי המאשימה לתגובתה בלא קבלת רשות בית המשפט ו/או ניהול משפט זוטא. נטען, כי מטרת הגשת ההודעות שהוגשו על ידי המאשימה נועדו להטות את ההחלטה באופן פסול. עובדה זו לכשעצמה מצדיקה ביטול כתב אישום מחמת התנהלות התביעה מטעמי הגנה שבצדק.

בעקבות תשובת הסנגור, עתרה המאשימה להוצאת הודאת הנאשם (נספח ב' מהתיק). הסנגור בקר אופן הגשת הבקשה באופן שיש בו התייחסות לגופה של הראיה. מכל מקום, נתבקשה הכרעת בית המשפט בסוגיה המשפטית דכאן.

5. לגופו של עניין שב הסנגור עמדתו כי המדובר בפלוגתא משפטית אשר אינה טעונה בירור עובדתי. לשון החוק קובעת מהו מתקן לצריכה עצמית על פי אמות מידה של יחידת גודל בלא תנאים נוספים. הפניה למקורות חיצוניים אין לה מקום שעה שלשון החוק ברורה וממילא יש לבחור את הפרשנות המקלה עם הנאשם על פי סעיף 34 כא לחוק העונשין. לשון החוק אינה מבחינה בין צרכן למי שאינו צרכן לעניין צריכה עצמית.

דין

6. לענייננו אין חולק, כי מצבור צוברי הגז נשוא כתב האישום מהווה מתקן גז על פי הגדרת חוק הגז (בטיחות ורישוי), תשמ"ט-1989. טענותיהם ההדדיות של הצדדים מושתתות על יסוד הנחה זו. עוד אין חולק בדבר מקום הימצאו של מתקן הגז- בשטח חקלאי (סעיף 3 לכתב האישום, פסקה 18 לתשובת הסנגור).

7. השאלה הנשאלת הנה, האם מצבור הגז אשר נמצא בהיקף המתואר בכתב האישום (13 צוברים בגדלים שונים (בגודל מעל 110 ק"ג) ובמיקום שנמצא, מהווה מתקן גז "**לצריכה עצמית**" הפטור מקבלת היתר על פי חוק ובהתאמה האם אין כתב האישום מגלה עבירה כלפי הנאשמים.

8. סעיף 4 לחוק הגז (בטיחות ורישוי), תשמ"ט-1989 (להלן: "**חוק הגז**"), קובע -

4. (א) לא יתקין אדם מיתקן גז ולא יעשה בו שינוי יסודי אלא על פי היתר בכתב מאת המנהל ובהתאם לתנאי ההיתר, למעט מיתקן גז שהוא אחד מאלה:

(1) מיתקן גז פחמימני מעובה לצריכה עצמית;

(2) מיתקן גז טבעי לצריכה;

(3) מיתקן גז המשמש לצריכת גז טבעי לשימוש ביתי.

9. טענות הסנגור הנן למעשה כי מתקן הגז בענייננו מוחרג על פי סעיף 4(א)(1) הנ"ל, מאחר ומהווה מתקן גז פחמימני מעובה לצריכה עצמית, כהגדרתו בסעיף 1 לתוספת הראשונה, אשר לשונה כדלקמן-

תוספת ראשונה

(סעיף 1)

מיתקן גז פחמימני מעובה לצריכה עצמית

מיתקן גז פחמימני מעובה המשמש לצריכה עצמית, לרבות מיתקן שאינו בבעלות המשתמש ונתקיים בו אחד מאלה:

א. קיבולו המרבי הכולל אינו עולה על 10 טונות והוא נמצא באזור מגורים;

ב. קיבולו המרבי הכולל אינו עולה על 20 טונות והוא נמצא באזור תעשייה או חקלאות.

מיום 1.1.2008

תיקון מס' 3

ס"ח תשס"ח מס' 2126 מיום 7.1.2008 עמ' 129 (ה"ח 335)

תוספת ראשונה

מיום 1.12.2015

תיקון מס' 4

ס"ח תשע"ו מס' 2510 מיום 30.11.2015 עמ' 71 (ה"ח 951)

מיתקן גז פחמימני מעובה לצריכה עצמית

מיתקן גז פחמימני מעובה המשמש לצריכה עצמית, לרבות מיתקן שאינו בבעלות המשתמש ונתקיים בו אחד מאלה:

10. לשון התוספת הינה כי מתקן גז פחמימני מעובה לצריכה עצמית הנו "מיתקן גז פחמימני מעובה המשמש לצריכה עצמית" אשר קיבולו המרבי אינו עולה על הקיבולת המוגדרת בתוספת ביחס למיקומו. לשון התוספת אינה מגדירה את המילים "לצריכה עצמית" כי אם קובעת תנאי נוסף לצורך הכללתו של "מיתקן גז פחמימני מעובה המשמש לצריכה עצמית" לגדר החריג הנקוב בסעיף 4(א)(1) לחוק. המילים "ונתקיים בו אחד מאלה" נוקטות לשון תוספת תנאים למילים "מיתקן גז מעובה המשמש לצריכה עצמית" ואין בהם משום פרשנות. במובן זה למעשה מצמצמת הגדרת התוספת את תחולת החריג, כך שיחול ביחס למתקן גז מעובה המשמש לצריכה עצמית אך רק בהתקיים תנאי הקיבולת המרבית ביחס לאזור הרלוונטי. כל זאת כעולה בראש וראשונה מלשון התוספת עצמה.

11. מאחר ולשון החוק ברורה ואינה נדרשת לפרשות, דומה בעיני כי די באמור לעיל על מנת לקבוע כי יש לברר את אשמת הנאשמים לגופה ואין לקבוע בשלב זה של הדיון כי עובדות כתב האישום כלל אינן מגלות עבירה.

12. לעל האמור לעיל מתווסף למשל האמור בפר' מס' 53 של ישיבת ועדת הכלכלה של הכנסת, לענין הגדרת צריכה עצמית, כי "מיתקן גז לצריכה עצמית זה בעצם מתקני הצריכה. כל המתקנים שבהם כבר משתמשים בגז בדרך כלל לצריכה, לפעמים גם לאיזשהו שימוש אחר, אלה הם מתקני גז לצריכה עצמית. ואילו כל המתקנים שמשמשים את אותם אלף אנשים- מכשירים למילוי, מכליות להוביל, מכלים לאחסון, מערכות כיבוי אש ששייכות לענין- כל התשתית הזאת, הם מתקני גז שאינם לצריכה עצמית, אלה חברות הגז, מחסני הגז, סוכני הגז וכן הלאה.." (עמ' 8 לפר'). פרשנות זו מתיישבת לטעמי עם לשון החוק עצמה.
13. מנגד, לא נוכחתי כי יש בחילופי הדברים במסגרת פר' 52 מישיבת ועדת הפנים והגנת הסביבה מיום 17.6.2013 בכדי לשנות לענין הגדרת צריכה עצמית, כפי שהנה נלמדת מהוראות החוק. הטענה מכל מקום כי צוברי גז אשר גודלם נופל מ-10 טון באזור מגורים וצוברים שגודלם נופל מ-20 טון בשטח חקלאי אינם באחריות המדינה, אינה נלמדת לטעמי מחילופי דברים אלו (ר' סיפת עמ' 7 ורישת עמ' 8).
14. בהתאמה, הטענה כי מתקן הגז נשוא כתב האישום משמש לצריכה עצמית, טעונה הוכחה. כעולה מעובדות כתב האישום, בהן הודו הנאשמים, עוסקת הנאשמת 1 באחסנה, מילוי, שיווק ואספקת מיכלי גז בישול (גפ"מ- גז פחמני מעובה). הנאשם 2 הנו מנכ"ל ובעלים של החברה.
15. מכלל טעמים אלו איני מוצאת להורות על זיכויים של הנאשמים בטרם בירור האשמה.

החלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ז, 10 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.